

VICE-POSTULATOR VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND

Jan Luykenstraat, 52 - 1071 CS AMSTERDAM - Tel.: 020-671 58 37

Eindverantwoordelijke : C. van der Ploeg, pr.

Dit informatiebulletin wordt uitgegeven met kerkelijke
goedkeuring van de Congregatie voor de Heiligverklaringen.

De zalige
JOSEMARÍA ESCRIVÁ
Stichter van het Opus Dei

INFORMATIEBULLETIN Nr. 18. AMSTERDAM

De zalige Josemaría Escrivá de Balaguer werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Op 28 maart 1925 werd hij te Zaragoza tot priester gewijd. Op 2 oktober 1928 stichtte hij in Madrid, door God geïnspireerd, het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend van heiliging midden in de wereld door middel van de uitoefening van het gewone beroepswerk en in de vervulling van de persoonlijke plichten in gezin en maatschappij. Zo is het Opus Dei als een zuurdesem van intens christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 begreep de zalige Josemaría Escrivá, met de genade van God, dat het Opus Dei ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen; en op 14 februari 1943 stichtte hij het Priestergenootschap van het Heilig Kruis, onscheidbaar verbonden met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de Heilige Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als personele prelatur, welke de kerkrechtelijke vorm was die door de zalige Josemaría Escrivá was gewenst en voorzien. Met voortdurend gebed en boete, met de heldhaftige beoefening van alle deugden, met liefdevolle toewijding aan en een onvermoeibare zorg voor alle zielen en met een ononderbroken en onvoorwaardelijke overgave aan de wil van God, stimuleerde en leidde hij de uitbreiding van het Opus Dei over de hele wereld. Toen hij zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van verbondenheid met en achtung voor de paus en de bisschoppen, die de zali-

ge Josemaría Escrivá zelf altijd had beleefd. De heilige Mis was de wortel en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was er zich diep van bewust dat hij kind van God was en leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een doorlopende en vertrouwde omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken en zaaier van vrede en vreugde te zijn op alle wegen van de aarde. Herhaaldelijk had de zalige Josemaría Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de paus. De Heer heeft dit offer aanvaard en op 26 juni 1975 gaf hij op heilige wijze zijn ziel terug aan God, in zijn werkkamer te Rome. Zijn lichaam rust in de Prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede — Viale Bruno Buozzi 75, te Rome — voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn geestelijke dochters en zonen en van ontelbare mensen die door het voorbeeld en de leer van de stichter van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het proces van zijn zalig- en heiligverklaring is op 19 februari 1981 in Rome begonnen. Paus Johannes Paulus II heeft op 9 april 1990 de heldhaftigheid van zijn christelijke deugden vastgesteld en keurde op 6 juli 1991 het decreet goed, waarin het wonderbaarlijk karakter wordt erkend van een genezing, die wordt toegeschreven aan zijn voorspraak. De stichter van het Opus Dei werd te Rome op 17 mei 1992 door Paus Johannes Paulus II zalig verklaard.

GEBED

*God, Gij hebt de zalige priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging in het beroep en in de dagelijkse plichten van de christen. Geef dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van de Kerk, de Paus en de zielen om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U ons de heiligverklaring van de zalige Josemaría te schenken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.
Onze Vader, Wees Gegroet. Eer aan de Vader.*

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de onkosten van dit bulletin en van het heiligverklaringsproces zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op: Voor België: bankrekening 438-8079001-82 ten name van Informatiebulletin, Floridalaan 112 - B1180 Brussel - Voor Nederland: Postbank 3740023 ten name van Hulpfonds Vice-Postulator van het Opus Dei, Corellistraat 20, 1077 HD Amsterdam. Wij zijn onze lezers en lezeresse erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit Informatiebulletin voor eigen gebruik te ontvangen.

Voorpagina: De zalige Josemaría met Don Alvaro del Portillo in Villa Tevere, Rome.

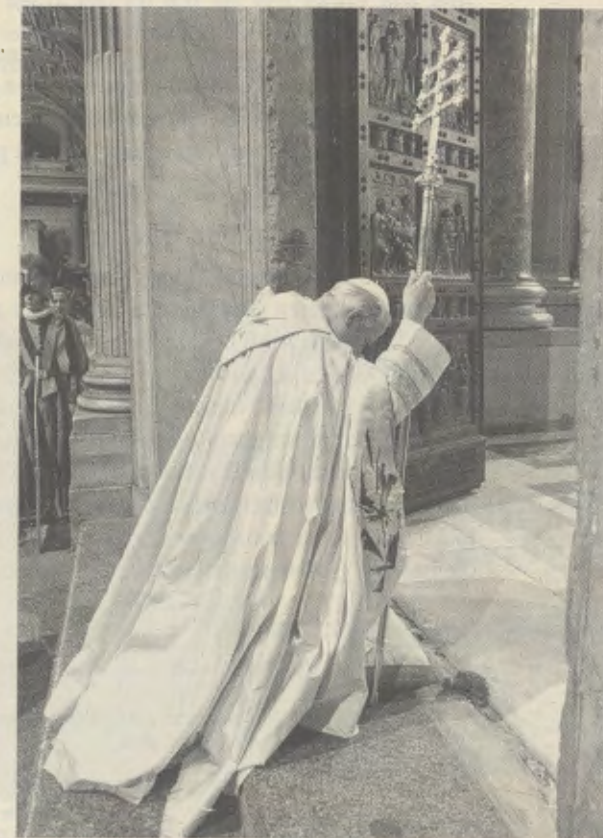
OP WEG NAAR HET JUBILEUMJAAR 2000

De Kerk bereidt de 2000ste verjaardag voor van Christus' geboorte, dat beschouwd wordt als middelpunt van de geschiedenis. Paus Johannes Paulus II heeft dit jubileumjaar opgeroepen om de komst van Gods Zoon in de wereld te herdenken. Deze viering plaatst ons tegenover het kernmysterie van ons heil: «*Het kwaad overwinnen: dat is de betekenis van de Verlossing*. Deze geschiedt door het offer van Christus [...]. De Zoon van God is juist daartoe mens geworden door een lichaam en een ziel aan te nemen in de schoot van de Maagd: om zelf het volmaakte offer van verlossing te worden»¹.

DE VREUGDE VAN DE BEKERING

De Heilige Vader geeft ons ter overweging, dat het woord "jubileum" over jubel spreekt, over vreugde: de vreugde van de bekering². Door ons met Hemzelf te verenigen verheft Christus ons uit de zonde, maakt Hij ons tot kinderen van God en voert Hij ons terug tot de innige verbondenheid met de Vader. Iedere christen kan in zijn eigen leven ervaren hoezeer Gods vergiffenis, die hij in het sacrament van Verzoening ontvangt, hem ertoe aanzet voorwaarts te kijken: het is een nieuw begin. Door berouw voor de bedreven zonden en door boetedoening ontstaat de bekering. Die is doordrenkt van de hoop om voortaan als kinderen van God te leven en de erfenis - het geluk - van de hemel te verkrijgen. Om die reden beschreef de zalige Josemaría het sacrament van boete zo graag als "het sacrament van de vreugde".

De vreugde die Christus ons verleent is een erfdeel van hen die zich kinderen van God weten en als zodanig willen leven. Augustinus schrijft, dat bij het doopsel de ongerechtigheid wordt uitgewist, maar dat de zwakte blijft bestaan.³ De mens heeft altijd de goddelijke Geneesheer nodig. In een homilie van de zalige Josemaría lezen we: «De Heer stelt zich niet met een gedeelte tevreden: Hij wil alles. Nader komen bij Hem wil zeggen: bereid zijn zich opnieuw te bekeren, de zaken opnieuw recht te trekken, met meer aandacht naar zijn ingevingen te luisteren, luisteren naar de heilige verlangens die Hij in onze harten doet ontstaan en dit alles te verwezenlijken»⁴.

Jubileumjaar van de Verlossing, 1983.

Met Don Javier Echevarría in Marseille voor de Notre-Dame de la Garde, 1958.

In deze jaren van directe voorbereiding op het Jubileum, spoort de Heilige Vader ons aan dichterbij Christus te komen - en, met Hem, bij de Heilige Geest en de Vader - om met zijn genade herboren te worden. De zalige Josemaría drukt krachtig de werkelijkheid uit van deze levensvernieuwing, die beloofd wordt aan de christen: «Hernieuw je heilige vreugde, want tegenover de mens die in het niets vervalt zonder Christus, verheft zich de mens die met Hem verzezen is»⁵. In zijn woorden klinkt de echo door van de kreet waarmee de heilige Paulus de christenen tot bekeering aanspoorde: «Ontwaak, slaper, sta op uit de dood, en Christus' licht zal over u stralen»⁶.

De Heer verwacht van ons een vast voornemen om een samenhangend geloofsleven te leiden, om concrete inspanningen te doen om ons te beteren. Laten we niet vergeten dat het allereerste doel van het Jubileum, zoals Johannes Paulus II ons leert, juist hierin bestaat: «de versterking van het geloof en het getuigenis van de christenen»⁷.

VREUGDE SCHENKEN

Een van de eerste uitdrukkingvormen zal onze ijver zijn om de schat van de vreugde van de kinderen Gods door te geven aan allen die in onze nabijheid werken. De zalige Josemaría heeft heel indringend de taak samengevat van de christen die daadwerkelijk aan zijn apostolische roeping wil beantwoorden: «Jezus Christus leren kennen, Hem bekend maken, Hem overal naartoe brengen»⁸. Zielen tot de bronnen van Gods barmhartigheid brengen is: hun de horizon openen voor een onvergankelijk geluk, dat de wereld niet kan bieden. De allerheiligste Maagd, oorzaak van onze blijdschap, zal ons helpen om deze verlangens naar persoonlijke heiligheid en apostolaat ten uitvoer te brengen: «Aan vele bekeeringen, vele beslissingen om zich ten dienste van God te stellen gaat een ontmoeting met Maria vooraf»⁹.

1 Apostolische Brief *Tertio Millennio adveniente*, 10-XI-1994, nr. 7.

2 Vgl. *Ibidem*, nr. 18.

3 Vgl. *Sermo 77*. Katechismus van de Katholieke Kerk, nrs. 1254 en 1426.

4 *Als Christus nu langs komt*, nr. 58.

5 *De Smidse*, nr. 476.

6 *Ef 5,14*.

7 Apostolische Brief *Tertio Millennio adveniente*, nr. 42.

8 *Zalige Josemaría Escrivá, Stichter van het Opus Dei*, publikatie bij gelegenheid van de zaligverklaring, Rome 1992, p. 127.

9 *Als Christus nu langs komt*, nr. 148.

EERSTE REIS NAAR ROME

EEN MOEIZAME REIS

Don Alvaro del Portillo, die in 1975 de Stichter zou opvolgen, bevond zich in Rome sinds eind februari 1946, in verband met de voorbereiding van de pauselijke goedkeuring van het Opus Dei. Daartoe had hij maandenlang vol geloof en ijver een onvermoeibare ijver ontplooid. Maar de aanwezigheid van de Stichter zelf was vereist; het verlenen van juridische bekrachtiging trof niet zomaar een menselijke onderneming, maar de concrete wil van God, waarvan alleen de zalige Josemaría de rechtstreekse bewaarder was.

Don Alvaro liet de Stichter per telegram weten, dat zijn komst naar Rome gewenst was. In zijn antwoord, gedateerd te Madrid op 13 juni 1946, schreef de zalige Josemaría, die op dat moment ernstig ziek was: **Dierbare Alvaro. Wij hebben je telegram ontvangen [...]. De reis die je noodzakelijk oordeelt te ondernemen, lijkt me geenszins aantrekkelijk. Ik ben er lichamelijk nog nooit zo slecht aan toe geweest [...] Niettemin ben ik vast besloten Gods wil geen belemmeringen in de weg te leggen, en daarom heb ik vanochtend nog mijn papieren in orde laten maken, voor het geval dat...: als ik ga, zal dat als een zware last zijn. Fiat.**¹ En aan het einde voegde hij eraan toe: **Ondanks alles, aarzel niet om, als het nodig is, een spoedtelegram te sturen: Mariano zal dan bij de eerste gelegenheid vertrekken. Bidt voor hem**².

Met Don Pedro Casciaro en Alberto Martínez Fausset.

Op het terras van het appartement aan de Piazza della Città Leonina.

vriend van de Middellandse Zee ben. Tien of twaalf uur lang vertoefden we in een ware hel.³ Uiteindelijk kwamen zij op zaterdag 22 juni 's avonds in Genua aan, waar Don Alvaro del Portillo en Salvador Canals hen stonden op te wachten. Daags erna, om 7.30 u. 's morgens, droeg de zalige Josemaría de heilige Mis op in een kerk te Genua. Daarna vertrokken zij met hun vieren naar Rome. Dat was op zondag 23 juni 1946.

EERSTE DAGEN TE ROME

«Om 9.30 u. 's avonds - schreef José Orlandis in een dagboek - zagen we voor het eerst de koepel van de Sint-Pieter en de Vader begon hardop het Credo te bidden». Ze kwamen bij het huis op de Piazza della Città Leonina, waar enige leden van het Opus Dei woonden. José vervolgt: «Toen we naar bed gingen, bleef de Vader achter op de terras, die op het Sint-Pietersplein uitziet, recht tegenover de Basiliek en het Paleis van het Vaticaan. Ik denk, dat hij daar, bij het graf van de heilige Petrus en zo dicht bij de Heilige Vader bijna de hele nacht heeft doorgebracht». Inderdaad, ondanks de uitputtende reis en het lichamenlijk ongemak waarmee hij te kampen had, was de eerste nacht te Rome van de zalige er een van waken en vurig gebed, vol liefde voor de Paus en voor de Kerk.

Op de volgende dag, 24 juni, vierde de zalige voor het eerst de heilige Mis in Rome, in het huis aan de Piazza della Città Leonina. Hij werd daarbij geassisteerd door Wladimir Vince, een student uit Kroatië, de eerste die in Rome de roeping tot het Opus Dei ontving en jaren later tot priester zou worden gewijd. Tijdens deze eerste dag in Rome ondernam de Stichter reeds enige stappen voor de pauselijke goedkeuring van het Opus Dei. Het was eveneens een dag die de zalige met een kostbaar offer kruide. Hij was naar Rome gekomen in de geest

Het motorschip J.J. Sister op een foto uit 1974.

Op vrijdag 21 juni in de namiddag vertrok de zalige, vergezeld van José Orlandis, vanuit Barcelona met het motorschip *J.J. Sister*. «De reis begon voorspoedig - schreef José vanuit Rome - maar de vreugde zou niet lang duren. Na het avondeten voelden we enkele alarmerende schommelingen en het was raadzaam in allerijl naar bed te gaan. De Vader zegt dat *de duivel zijn staart roerde* in de Golfe du Lion en zo'n hevige storm deed opsteken als ik mij, voor zover ik me herinner, nog nooit heb meegemaakt; en dat terwijl ik toch een eilandbewoner en een oude

van een pelgrim, met het verlangen zijn bedevaart te voltooien, *videre Petrum*, om Petrus te zien, zoals hij jaren tevoren had geschreven⁴. Vanaf het eerste ogenblik van zijn aankomst verlangde hij vurig naar het bezoek aan de pauselijke basiliek om bij het graf van de Apostel te bidden. Hij wilde zijn verlangen echter een dag uitstellen en bood God dit offer aan.

Op 25 juni verliet hij 's ochtends het huis samen met José Orlandis. Heel ingetogen stak hij het Sint-Pietersplein over. Bij zijn binnenkomst in de basiliek begaf hij zich rechtstreeks naar het transept, waar het graf van de heilige Petrus vereerd wordt. Daar bleef hij een lange tijd in gebed verzonken. Pas daarna, bij het weggaan, bekeek hij de rest van de basiliek. Dezelfde dag nog kregen zij verlof om het Allerheiligste te bewaren in het tabernakel van het huis waar ze woonden. Tenslotte wordt op woensdag 3 juli in het dagboek opgeschreven: «Vandaag hebben wij de Heer reeds in huis. Nadat we gisteren de laatste details hebben afgewerkt, heeft de Vader het Allerheiligste vanochtend hier achtergelaten: het eerste tabernakel in Rome, ons eerste echt huis in Rome»⁵. De stad Rome bewaart ook het grootste aantal herinneringen aan de eerste christenen, voor wie de zalige Josemaría altijd een bijzondere verering koesterde. **Wij willen het leven van de eerste christenen beleven, en wij doen het al**⁶, had hij in 1934 geschreven. En jaren later zei hij: **de eenvoudigste manier om het Opus Dei te begrijpen is te denken aan het leven van de eerste christenen. Zij beleefden ten diepste hun christelijke roeping; zij streefden ernstig naar de volmaaktheid waartoe zij geroepen waren door het simpele, maar verheven feit van het doopsel**⁷. De 4de juli vierden de zalige Josemaría en Don Alvaro de heilige Mis in de Catacomben van de heilige Calixtus en bezochten ze ook de Catacomben van de heilige Sebastianus.

Kardinaal Manuel Gonçalves Cerejeira, Patriarch van Lissabon, de zalige Josemaría, Don Alvaro del Portillo en Don José Luis Múzquiz, op het terras van het appartement aan de Piazza della Città Leonina.

TWEE HISTORISCHE AUDIËNTIES

Een belangrijk ogenblik tijdens het eerste verblijf van de zalige te Rome was de audiëntie bij Mgr. Montini, Substituut van het Staatssecretariaat, de latere Paus Paulus VI. De audiëntie, waarbij Don Alvaro ook aanwezig was, vond plaats op 8 juli. Don Alvaro noteerde in het dagboek: «Het gesprek loopt ongeveer drie kwartier uit. Op sommige momenten is Mgr. Montini werkelijk ontroerd en worden zijn ogen vochtig. Hij begrijpt alles volkomen. Hij biedt ons zijn diensten aan, voor het geval ze ons van pas komen [...]. Hij zegt dat dit een dag van grote vreugde voor hem is, want vanuit zijn ambt krijgt hij bijna alleen maar nieuws van het lijden van de Kerk: vervolgingen, ergernissen, enorme gebieden waar men niet eens de heilige Mis kan lezen... En dat hij daarom vandaag zo blij is, omdat hij goed nieuws krijgt, en zo grote verlangens ziet om de Kerk te dienen en te beminnen [...]. Hij zal audiëntie bij de Heilige Vader aanvragen»⁸. De zalige Josemaría herinnerde zich: de eerste vriendenhand die ik hier in Rome vond was die van Mgr. Montini; het eerste woord van genegenheid voor het Werk dat men in Rome hoorde, kwam van hem⁹. Kort daarna, op 16 juli, de feestdag van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel, werd hij door Pius XII ontvangen. Wetend wat een liefde de Stichter van het Opus Dei voor de Paus koesterde, kunnen we ons de ontroering en vreugde van die audiëntie voorstellen. In 1934 had hij geschreven: **Christus, Maria, de Paus. Hebben we daarmee, in drie woorden, niet de liefde uitgedrukt die heel het katholiek geloof omvat**¹⁰?

Verzekerd van de liefde en de steun van de Heilige Vader, ging de zalige Josemaría verder en enkele maanden later, op 24 februari 1947, verkreeg hij de pauselijke goedkeuring van het Werk.

Juni 1947: de zalige Josemaría met Don Alvaro del Portillo en Don José Luis Múzquiz.

Terugdenkend aan die ogenblikken, schreef hij nadien: **Het was een tijd van geduld, van onvermoeibaar werken, met de blik op God gericht, uitsluitend bewogen door een groot verlangen om de heilige Kerk te dienen**¹¹.

- 1 AGP, RHF EF-460613-1. De Stichter van het Opus Dei gebruikte heel vaak dit Latijnse woord "fiat" ("het geschiede") om uit te drukken hoezeer hij verlangde dat Gods wil geschiede, zoals de heilige Maagd sprak bij de Boodschap van de engel: «Fiat mihi...», mij geschiede naar uw woord.
- 2 Mariano was een van de doopnamen van de zalige Josemaría. Hij gebruikte die voor het eerst in zijn correspondentie tijdens de Spaanse Burgeroorlog om problemen met de censuur van de post te voorkomen.
- 3 AGP, RHF D-15441/6.
- 4 Vgl. *De Weg*, nr. 520.
- 5 AGP, *Dagboek van het appartement aan de Piazza della Città Leonina*.
- 6 AGP, RHF D-21501, nr. 21.
- 7 *Gesprekken met Mgr. Escrivá*, nr. 24.
- 8 AGP, *Dagboek*, cit.
- 9 AGP, POI VII-1963, p. 47.
- 10 AGP, RHF D-21500, nr. 31.
- 11 *Brief*, 25-1-1961, nr. 20.

ONDER ZIJN STUWENDE KRACHT :

MEDISCH CENTRUM MONKOLE IN KINSHASA

ERNSTIGE NOOD

In de laatste jaren is Kinshasa uitgegroeid tot een stad met meer dan 5 miljoen inwoners. De massa-immigratie, vooral in de randgebieden van de stad, is op dramatische wijze de capaciteit van de infrastructuur van de hoofdstad te boven gegaan. In de voorsteden ontbreken er essentiële voorzieningen, in het bijzonder op het gebied van de gezondheidszorg. Om deze toestand te verlichten, hebben in 1987 enkele gelovigen van de Prelatuur van het Opus Dei het plan opgevat in Mont Ngafula, een van de buitenwijken van Kinshasa, een medische hulppost op te richten. In april 1991 werd Monkole in gebruik genomen. Het Medisch Centrum werd klein geboren, maar met immense vooruitzichten op arbeid: de medische noden, de opleiding in de gezondheidszorg en de eerste hulpverlening dekken in een wijk in uitbreiding, om zo tot basis te dienen voor een meer omvattend hulpplan. Vanaf het begin heeft Monkole zijn activiteiten vooral gericht op de meest behoeftige bevolking. De geschiedenis van het Medisch Centrum wordt gekenmerkt door het onderrecht van de zalige Josemaría, die toonde dat christelijke liefde vertaald dient te worden in werken van dienstbaarheid. Het voorwerp van zijn voorkeur waren in het bijzonder de zieken, armen en kinderen, zoals hij in herinnering bracht bij de

Monkole levert een bijdrage aan het verlichten van het gebrek aan gezondheidsvoorzieningen in een buitenwijk van Kinshasa: Mont Ngafula.

herdenking van de eerste jaren van het Opus Dei: **Het Opus Dei ontstond temidden van de armen van Madrid, in de ziekenhuizen en in de meest armzalige wijken: armen, kinderen, zieken, voor hen blijven wij zorgen. Dit is een traditie in het Werk, die nooit onderbroken zal worden**¹. De gelovigen van de Prelatuur die het apostolisch werk in Congo begonnen, houden eveneens terdege voor ogen dat, zoals de Vader zei, **een mens of een maatschappij die niet reageert op nood en onrechtvaardigheid, die zich niet inspant deze te verhelpen, noch een mens noch een maatschappij is naar de maat van de liefde van het Hart van Christus**².

GEZONDHEID VOOR IEDEREEN

Om meer patiënten te kunnen opvangen is het Medisch Centrum Monkole in 1995 uitgebreid met de Eliba-"antenne", in een andere buitenwijk van Kinshasa, Kindele. De doelstellingen zijn medisch en sociaal van aard: de ernstige gezondheidsnoden van de bevolking verlichten en zich inzetten voor de bevordering van het menselijk welzijn van degenen die de polikliniek bezoeken. Daartoe worden de bewoners van de wijk verzorgd door een team van verpleegsters en ontvangen zij wekelijks bezoek van een arts uit Monkole. In de "antenne" worden ook cursussen gegeven over hygiëne, alfabetisering en over andere meer huishoudelijke taken. Eind 1996 is er nog een soortgelijke "antenne" geopend in Kimbondo, een plattelandswijk eveneens zonder medische voorzieningen. Enkele studenten geneeskunde verrichten eerst, onder leiding van personeel van Monkole, een promotie-campagne bij de bewoners van het gebied. Gelijktijdig worden in Monkole programma's ter voorkoming van ziektes onder schoolgaande kinderen uitgevoerd. Het gezondheidspersoneel van het Centrum bezoekt een twintigtal schoolcomplexen; daarmee worden ongeveer 13.000 leerlingen bereikt en krijgen circa 500 leerkrachten lessen in gezondheidszorg.

De doelstellingen van Eliba dragen tegelijkertijd een medisch en een sociaal karakter.

Werken van de zalige Josemaría Escrivá

Hiernaast zijn de eerste zes werken van Josemaría Escrivá te zien, die in de Nederlandse taal werden uitgegeven. Zie voor een korte inhoudsbeschrijving hieronder.

Voor de Nederlandse uitgaven van Amigos de Dios, «**Vrienden van God**» en *Amar a la Iglesia*, «**De liefde tot de kerk**», zie volgende bladzijde. Zijn geschriften zijn in vele talen uitgegeven en over alle werelddelen verspreid. De gezamenlijke oplage bedraagt meer dan zes miljoen exemplaren.

- De Weg** | Duizend korte overwegingen om ze te bemediteren. Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien zijn meer dan 4 miljoen exemplaren in 41 talen gedrukt. [3e Ned. editie; 344 pagina's; 12x17 cm]
- De Voor** | Posthuum werk. Eveneens, overwegingen ter meditatie. «*Zoals De Weg (...)* is *De Voor* vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder.» (uit het voorwoord door Mgr. del Portillo). Tot heden in 13 talen verschenen [1e Ned. editie; 372 pagina's; 12x17 cm]
- De Kruisweg** | De auteur heeft uit de overweging van de taferelen van de kruisweg beschouwingen op schrift gesteld, die de lezer volledig bij het lijdensdrama betrekken; ze leren hem die gebeurtenissen beleven als een 'anwezige meer', zodat hij geraakt wordt door het leven en de leer van Christus. Rijkelijk geïllustreerd. Inmiddels verschenen in 15 talen. [2e Ned. editie; 125 pagina's; 13x20 cm]
- De Heilige Rozenkrans** | Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien geheimen van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. De eerste editie dateert uit 1934, sindsdien is het in 21 talen verschenen. Rijkelijk geïllustreerd. [1e Ned. editie; 62 pagina's; 12x17 cm]
- Als Christus nu langs komt** | Het boek bevat achttien homilieën over de belangrijkste liturgische tijden en feesten; met theologische diepgang, maar ook duidelijk, eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding door Mgr. del Portillo. Tot nu toe in 13 talen verschenen. [1e Ned. editie; 407 pagina's; 11x18 cm]
- Gesprekken met Mgr. Escrivá** | Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. Daarbij besteedt hij veel aandacht aan vragen als: «de taak van de leek in Kerk en maatschappij» en «de vrouw in de wereld van vandaag». Sinds 1968 is het boek in 9 talen gepubliceerd. [1e Ned. editie; 254 pagina's; 14x20 cm]

1 AGP-RHF D-21602, nr. 57.
2 *Als Christus nu langs komt*, nr. 167.
3 AGP-P04 1972, pp. 245-246.

*Christelijke liefde dient vertaald te worden
in werken van dienstbaarheid.*

andere
kindele.

De zalige
JOSEMARÍA ESCRIVÁ
Stichter van het Opus Dei

Over het Informatiebulletin van de zalige Josemaría Escrivá

AAN DE LEZERS

Om de informatiebulletins regelmatig en correct geadresseerd in uw brievenbus te laten bezorgen is een 'up-to-date' verzendlijst van groot belang. Daarom verzoeken wij om uw medewerking door, waar van toepassing, onderstaande hokjes aan te kruisen.

- ik zou graag mijn/ons adres willen laten verbeteren zoals hieronder vermeld.
 ik/wij wensen met onderstaand adres op de verzendlijst te worden geplaatst.

Hierbij mijn/onze volledige adresgegevens : (s.v.p. met blokletters invullen)

<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Titel	Voorletter (s)	Naam
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Straatnaam		Nummer
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Postcode	Plaats	

- zend mij/ons nog exemplaren om aan vrienden en kennissen te geven.
 ik verzoek een proefexemplaar te zenden aan onderstaande adressen.

1. Titel/Voorletter(s)/Naam :
 Straat en Huisnummer :
 Postcode en Plaats :
2. Titel/Voorletter(s)/Naam :
 Straat en Huisnummer :
 Postcode en Plaats :
3. Titel/Voorletter(s)/Naam :
 Straat en Huisnummer :
 Postcode en Plaats :

- Plaatsgebrek ? Zendt ons dan met deze bon een aanvullend lijstje mee.
 Hartelijk dank !

Deze bon opsturen naar :
 (postzegel mag, maar hoeft niet)
 STICHTING DE BOOG
 Internationaal Antwoordnr. 9072
 3500 ZA UTRECHT

De doelstellingen van Eliba dragen tegelijkertijd een medisch en een sociaal karakter.

In juni 1997 is het Centrum voor Bescherming van Moeder en Kind van start gegaan. Door deze uitbreiding wordt de huidige oppervlakte aan gebouwen verdubbeld. Het nieuwe gebouw herbergt een kraamafdeling en een opnameafdeling, met een twintigtal bedden.

Al deze initiatieven zijn geïntegreerd in het project van regionale gezondheidszorg, *Gezondheid voor iedereen-Kinshasa* genaamd.

Gedurende de jongste oorlog in de Republiek Congo was het Medisch Centrum betrokken bij de coördinatie voor eerste hulpverlening aan de slachtoffers van het conflict.

In Eliba, een uitbreiding van Monkole in een andere wijk aan het uiteinde van Kinshasa, Kindele.

VERPLEEGKUNDIG INSTITUUT

De zalige Josemaría hechtte altijd veel belang aan de beslissende rol die verpleegsters spelen in het leven van elk gezondheidscentrum; door hun werk verlichten zij niet alleen de pijn van de naaste, maar zij helpen hen ook geestelijk in hun lijden. In 1972 zei hij tot een verpleegster in Portugal: **Ik geef je de goede raad altijd te blijven glimlachen, ook al ben je daartoe in je ziel niet meer in staat, omdat je oververmoeid bent. Verricht je diensten uit liefde tot God, als ware het dat je het voor Christus zelf deed. Dan zul je meemaken dat de Heer in het uur van het oordeel tegen je zal zeggen: al wat je voor die kleinsten hebt gedaan, heb je voor Mij gedaan. Wat een vreugde! Maak je dus sterk en zorg, dat je nooit in een slecht humeur verkeert, doe al je werk met bovennatuurlijke betekenis [...]. Zorg ervoor, dat niemand naar de andere wereld gaat zonder de sacramenten ontvangen te hebben: dat is het grootste goed dat je kunt doen³.**

In oktober 1997 opende Monkole ook een Hoger Instituut voor Verpleegkunde, waar ieder jaar ongeveer vijftig leerlingen zullen afstuderen. Wederom een initiatief dat zal bijdragen aan de oplossing van een duidelijke nood in het nationale gezondheidssysteem.

Christelijke liefde dient vertaald te worden in werken van dienstbaarheid.

1 AGP-RHF D-21602, nr. 57.

2 Als Christus nu langs komt, nr. 167.

3 AGP-P04 1972, pp. 245-246.

TEKSTEN VAN DE ZALIGE JOSEMARÍA ESCRIVÁ

JEZUS CHRISTUS EN DE BEKERING

Door zijn Menswording en zijn werkleven in Nazareth, door zijn prediking en zijn wonderen in de streken van Judea en Galilea, door zijn dood aan het Kruis en zijn Verrijzenis is Christus het middelpunt van de schepping, de Eerstgeborene en de Heer van alle schepselen.

Onze taak als christen is deze heerschappij van Christus door onze woorden en werken te verkondigen. De Heer wil de zijnen op alle kruispunten van de aarde hebben. Daarom moeten deze christenen Christus overal uitdragen, waar mensen werken: in de fabrieken, het laboratorium en de werkplaats, op het veld, de drukke straten van de grote stad en de eenzame bergpaden [...]. Iedere christen moet Christus onder mensen tegenwoordig stellen. Hij moet zo handelen, dat zijn medemensen de *bonus odor Christi*, de goede geur van Christus bespeuren, dat door de werken van de leerling heen het gelaat van de Meester schijnt. (*Als Christus nu langs komt*, 105).

De christen zal zich in al zijn werken echt, waarachtig en eerlijk betonen. Zijn houding zal een uitstraling zijn van een bepaalde geest, de geest van Christus. Als op iemand in deze wereld de plicht rust een consequente houding en gedrag te tonen, dan is het op de christen, want hij heeft deze gave in bewaring gekregen om vrucht te doen dragen: de waarheid die bevrijdt, die redt. Vader, zult ge me vragen, hoe bereik ik die eerlijkheid van leven? Jezus Christus heeft aan zijn Kerk alle noodzakelijke middelen nagelaten: Hij heeft ons geleerd te bidden, omgang te hebben met onze hemelse Vader; Hij heeft ons zijn Geest gezonden, de Grote Onbekende, die werkzaam is in onze ziel; Hij heeft ons die zichtbare tekenen van de genade gelaten, de sacramenten. Gebruik die. Verhevig uw godsvruchtige gewoonten. Bid elke dag. En haal nooit uw schouders weg bij de zoete last van het Kruis van de Heer. (*Vrienden van God*, 141).

De christen weet, dat hij door het doopsel in Christus wordt ingelijfd en door het vormsel in staat wordt gesteld om voor Christus te strijden. Hij weet zich geroepen om door zijn deelname aan het koninklijk, profetisch en priesterlijk ambt van Christus in de wereld te werken. Hij weet zich één met Christus door de Eucharistie, het sacrament van eenheid en liefde. Daarom moet hij evenals Christus de andere mensen voor ogen hebben, allen die hem omgeven. Daarom moet hij ieder van hen afzonderlijk beminnen, tot zelfs de hele mensheid. Door het geloof worden wij ertoe gebracht in Christus God te erkennen, in Hem onze Heiland te zien, ons met Hem te verenigen door te handelen als Hij [...].

Men kan het God-en-menzijn van Christus niet scheiden van zijn werk als Verlosser. Het Woord werd vlees en kwam op de wereld *ut omnes homines salvi fiant*, om alle mensen te redden. Ondanks onze armzaligheid, onze persoonlijke zwakheden, zijn wij een andere Christus, zijn wij Christus zelf. Want ook wij zijn ertoe geroepen om alle mensen te dienen. (*Als Christus nu langs komt*, 106).

Het christendom is geen gemakkelijke weg. Het is namelijk niet voldoende *in de Kerk te zijn* en de jaren maar voorbij te laten gaan. In ons leven, in het leven van de christenen, is de eerste bekering belangrijk, dat unieke moment dat niemand ooit nog vergeet, en waarin met grote helderheid alles wat de Heer van ons vraagt duidelijk wordt. Maar nóg belangrijker en ook moeilijker zijn de bekeringen die op deze eerste zullen volgen. En om de werkzaamheid van de goddelijke genade in deze bekeringen te vergemakkelijken is het nodig het hart jong te houden, de Heer aan te roepen, te luisteren, te ontdekken wat fout is en om vergiffenis te vragen [...].

De Heer luistert naar ons, Hij wil ingrijpen, zich met ons leven bemoeien, ons van het kwade bevrijden en met het goede vervullen: *eripiam eum et glorificabo eum*. Ik zal hem vrij maken en hem verheerlijken, zegt Hij van de mens. Hoop op verheerlijking dus: opnieuw staan wij hier, als zo vaak reeds, aan het begin van de innerlijke weg die geestelijk leven heet. De hoop op die verheerlijking versterkt ons geloof en laat onze liefde ontgloeien. (*Als Christus nu langs komt*, 57).

Met God leven is ongetwijfeld *een risico* lopen, want de Heer stelt zich niet met een gedeelte tevreden: Hij wil alles. Nader komen bij Hem, dat wil zeggen: bereid zijn zich opnieuw te bekeren, de zaken opnieuw recht te trekken, met meer aandacht naar zijn ingevingen te luisteren, in gaan op de heilige verlangens die Hij in onze harten doet ontstaan en dit alles te verwezenlijken.

Sinds ons eerste bewuste besluit volledig de leer van Christus te beleven, zijn wij stellig heel wat gevorderd op de weg van de getrouwheid aan zijn woord. Niettemin, is het niet wáár, dat er nog vele dingen te doen zijn? Is het niet waar, dat er nog veel hoogmoed bleef? Zonder twijfel is een nieuwe verandering nodig, een diepere loyaliteit, een grotere nederigheid, zodat met het afnemen van ons egoïsme Christus in ons moge groeien, aangezien *Illum oportet crescere, me autem minui*, aangezien het nodig is dat Hij groeit en dat ik kleiner word. Het is niet mogelijk stil te blijven staan [...]. De bekering is de zaak van een ogenblik; de heiliging is het werk van een heel leven. Het goddelijk zaad der liefde, dat God in onze harten heeft gelegd, verlangt te groeien, zich in daden te uiten, vruchten af te werpen die steeds overeenkomen met wat aangenaam is aan de Heer. Daarvoor is het echter nodig dat wij bereid zijn opnieuw te beginnen, en - in de nieuwe omstandigheden van ons leven - het licht, de impuls van onze eerste bekering terug te vinden. Dit is de reden waarom wij ons moeten voorbereiden door middel van een diepgaand gewetensonderzoek, waarin wij de Heer om hulp vragen, opdat wij Hem en onszelf beter leren kennen. Er is géén andere weg, indien wij ons opnieuw willen bekeren. (*Als Christus nu langs komt*, 58).

Jezus is de Weg. Hij heeft op deze wereld duidelijke sporen van zijn stappen achtergelaten, onuitwisbare tekenen die noch door het verglijden der tijden, noch door het verraad van de vijand vervaagd zijn. *Iesus Christus heri, et hodie: Ipse et in saecula*, wat denk ik hier graag aan. Jezus Christus, dezelfde die hier gisteren was voor de apostelen en de mensen die Hem zochten, leeft vandaag voor ons en zal door de eeuwen heen leven. (*Vrienden van God*, 127).

MEN SCHRIJFT ONS

OP ZIJN STERFBED

We wisten al sinds enkele jaren dat onze broer Juan drager is van het AIDS-virus. In februari 1995 moest hij stoppen met zijn beroepswerk, omdat de symptomen van de ziekte zich al begonnen te ontwikkelen. Vanaf dat ogenblik begon ik de zalige Josemaría aan te roepen met als doel dat heel het gezin — vooral mijn ouders — de laatste levensmaanden van mijn broer zouden aankunnen en dat hij zou sterven voorzien van de sacramenten. Met de maanden begon hij achteruit te gaan, zowel op lichamelijk als op geestelijk vlak, en de sfeer in de familie verslechterde. Nooit heb ik eraan getwijfeld dat de zalige Josemaría ons die gunst zou verkrijgen. Zijn hulp rond de dood van een andere broer van mij — Jorge, die stierf aan dezelfde ziekte vijf jaar geleden — was zo duidelijk geweest voor mij. Begin 1996 werd Juan opgenomen in het ziekenhuis. Ik ben hem daar verschillende keer gaan bezoeken. Ik sprak hem over de noodzaak in staat van genade te zijn voor God. Mijn moeder en mijn tante spraken met hem in dezelfde richting. Een van de kloosterlingen die voor het ziekenhuis zorgen is hem ook verschillende malen gaan bezoeken. Juan antwoordde dat hij agnosticus en ongelovig was. Hij was heel onrustig, aggressief en tamelijk onleefbaar. Niettemin bleven we maar bidden tot de zalige Josemaría. Heel de familie bad voor hem, veel leraars en leerlingen van het college waar hij werkte en andere vrienden van mij. Op zaterdag 8 juni 1996, ben ik hem gaan bezoeken met een bevriende priester. Met veel natuurlijkheid begonnen ze met elkaar te praten. De priester hoorde zijn biecht en gaf hem de ziekenzalving. Mijn ouders waren uitermate verheugd met zijn bekering. In de namiddag ben ik Juan weer gaan zien. Hij was heel rustig. Zo is het gebleven tot het einde. De dinsdag erna begon de lange en pijnlijke doodstrijd. Hij stierf op vrijdag 14 juni 1996 om 18.30 uur.

(X.X., Spanje, 5-8-1996)

PROEFSCHRIFT IN SHANGHAI

Onlangs ontving ik een brief uit China van een vriend die geneeskunde studeert in Shanghai. Daarin bedankte hij de zalige Josemaría voor een gunst die hij op zijn voorpraak had gekregen: de verdediging van zijn doctoraat was zonder moeilijkheden verlopen. Mijn vriend vroeg mij om meer informatie over de Stichter van het Opus Dei. Ik stel zodoende vast, dat de zalige Josemaría ook in China overvloedig uitdeelt.

(M.P., Macao, 13-VI-1996)

EEN RADICALE WIJZIGING

Dinsdag jl. kwam een van mijn medewerkers van de onderzoeksgroep me bezoeken. Hij deelde me mee, dat hij de daarop volgende dagen afwezig zou zijn, omdat hij zich ging laten steriliseren. Hij legde mij zijn beweegredenen uit: hij had drie kinderen en weinig toekomstperspectieven. Het was maar een kort gesprek - mijn collega was op de drempel blijven staan - en bovendien werden we twee maal door een telefoongesprek onderbroken. Nauwelijks was hij weggegaan of ik begon tot de zalige Josemaría te bidden en vroeg hem om zijn bemiddeling, opdat mijn vriend zijn voornemen niet ten uitvoer zou brengen. Een half uur later kwam mijn collega wederom en zei me, dat hij van mening was veranderd.

(X.X., Nederland, 1996)

MEER ROEPINGEN TOT HET RELIGIEUZE LEVEN

Op 30 augustus jl. was ik op canonieke visitatie in een klooster, als afgevaardigde van de bisschop van het diocees. De gemeenschap bestond er slechts uit vier zusters, elk van hen boven de 65 jaar; de zusters die er voorheen waren zijn in de loop der tijd overleden en er had zich al minstens dertig jaar lang geen enkele postulante gemeld. Nieuw tijdens dit bezoek waren echter de vier jonge postulanten, afkomstig uit de staat Kerala (India), die op 30 mei jl. in het klooster waren gekomen. Moeder abdis zei me: «U weet wel hoezeer wij in onze gebeden al die lange jaren gevraagd hebben om roeping. Wij zijn ervan overtuigd, dat de zalige Josemaría ons deze meisjes bezorgd heeft, want onlangs besloten wij deze intentie bij hem aan te bevelen».

(A.L.A., Ciudad Real, Spanje, 6-IX-1996)

TWEE BEKERINGEN

Mijn eerste ontmoeting met het bidprentje van de zalige Josemaría dateert van tien jaar geleden. Ik was toen nog niet christen en wist niets van het christendom. Op een dag stelde men mij voor aan iemand van het Opus Dei, die me een prentje schonk. Vanaf dat ogenblik is mijn leven radicaal veranderd. Ik begon beetje bij beetje de catechismus te bestuderen, leerde bidden en dingen aan de zalige Josemaría te vragen. In dezelfde periode moest mijn moeder onverwachts in het ziekenhuis worden opgenomen. Ze vonden een kankergezwell bij haar. Dit feit heeft mij zeer veel leed berokkend. Ik begon intensief te bidden: ik vroeg God door bemiddeling van de zalige Josemaría om mijn moeder niet van mij weg te nemen, en dat zij, als Hij haar toch naar zich toe wilde halen, voordien het doopsel zou ontvangen. Ik gaf mijn moeder een prentje en zij bewaarde dat liefdevol. Ik gaf haar onderricht in de catechismus en zij begon God te ontmoeten. Na verscheidene malen in het ziekenhuis opgenomen te zijn, overleed zij vorig jaar. God zij dank, had zij het doopsel ontvangen en zij ging uit deze wereld met de blik gericht op een beeltenis van de maagd Maria die zij voor zich had staan. Ook ik heb de genade van het doopsel ontvangen en probeer als kind van God te leven. Ik dank de zalige Josemaría dat hij mijn leven op deze wijze, door een ontmoeting met zijn bidprentje, heeft veranderd.

(M.M., Ashiya, Japan, 14-XII-1996)

ADEMHALINGSMOEILJKHEDEN

Als gevolg van een operatie aan de schildklier en van het omvangrijke oedeem dat ontstond, had ik het heel moeilijk om te ademen. Ik was meer en meer uitgeput en toch niet in staat om in te slapen, omdat ik stikte, telkens dat ik in slaap viel. Na 24 uur afzien, kan je je voorstellen hoe zwak en moedeloos ik was. Op dat ogenblik kwamen twee zeer goede vriendinnen, beiden leden van het Opus Dei, mij hun steun betuigen en een prentje van de zalige Josemaría met relikwie brengen. Ik heb het prentje op mijn hart gelegd. Samen met mijn man hebben wij het gebed dat erop staat, gebeden. Wat was het een verassing enkele uren later wakker te worden, en bovendien met mijn ademhalingsmoeilijkheden opgelost. Mijn herstel verloopt vlot en ik ben de zalige Josemaría heel dankbaar voor zijn voorspraak.

(X.X., Brussel, 14-10-1997)

ALSNOG EEN BABY

Na 14 jaar huwelijk kreeg mijn dochter een baby op voorspraak van Mgr. Escrivá. Volgens de dokter kon zij geen kinderen krijgen. Na verschillende novenen werd mijn gebed verhoord. Uit dankbaarheid sturen wij u deze gift.

(X.X., Nederland 1997)

ALS JULLIE IN DE MIRAKELS GELOOFDEN...

Op 19 augustus, werd mijn moeder opgenomen in het ziekenhuis van haar verblijfplaats. Na een ecografie omwille van de ononderbroken buikpijnen waaraan zij leed, ontdekten ze een onduidelijke vlek en raadden ze haar daarom aan een scanning te laten uitvoeren. Op 22 augustus, werd zij overgeplaatst naar een ander ziekenhuis om die test te laten uitvoeren. Ik ging met haar mee en merkte aan de houding van de geneesheren dat het niet goed ging. Ik stelde hun de vraag, maar zij antwoordden mij alleen dat ik geduld moest hebben en afwachten. Op 25 augustus, liet de chirurg ons komen. Mijn broer, mijn zus, mijn man en ik, gingen mee. Ik zal dat ogenblik niet kunnen vergeten. De dokter liet ons binnen komen, deed de deur op slot, en liet ons zitten. De dokter opende het dossier van mijn moeder en zei ons: "De resultaten van de scanner zijn toegekomen. Uw moeder heeft een kwaadaardig gezwel in de pancreas". Op dat ogenblik voelde ik mijn hart samentrekken. Ik keek naar mijn zus en naar mijn man; ik voelde dat ik op ieder ogenblik kon vallen en stelde de vraag: "Dokter, is het mogelijk haar te opereren?" Hij antwoordde: "Negen op tien halen het niet". Hij raadde ons aan naar een beter uitgerust ziekenhuis in de hoofdstad te gaan, waar ze minder gevaar zou lopen bij de ingreep. We gaven duizend redenen om mama te overtuigen om de reis te doen, maar de volgende dag belde de dokter ons weer op om te zeggen dat ze, na overleg met andere specialisten, besloten hadden de operatie toch zelf uit te voeren. Wij weigerden en vroegen onmiddellijk dat zij zou worden ontslaan uit de kliniek. Enkele dagen later, door de bemiddeling van een vriendin van de familie, verkregen wij dat ze zou worden gehospitaliseerd in het beste ziekenhuis. Ze voerden opnieuw alle proeven uit, de scanner inbegrepen, en lieten ons weer komen.

"Jammer genoeg zit uw moeder er niet goed voor. Wij slagen er niet in om tot een betrouwbare diagnose te komen. Het enige dat we kunnen doen is opereren volgens wat we tijdens de ingreep vinden. De vlek die kon worden vastgesteld bij de magnetische resonantie is heel uitgebreid en bevat een groot deel van de pancreas. Beslist u maar." Het was een moeilijke beslissing, maar we konden ook niet blijven twijfelen. We besloten dus mama in de handen van de Heer en van de artsen te laten. Eens dat alles klaar was, wilden mijn zus en haar man de dag van de operatie in het ziekenhuis blijven. Om 7 uur 30 brachten ze mama naar het onderste verdiep, bij het operatiekwartier. Een assistent zei tot mijn zus dat de operatie acht à negen uur zou duren, maar dat hij persoonlijk naar buiten zou komen om ons nieuws te geven. Die dag werd voor ons zeer lang, en we bevalen ons voortdurend aan aan Onze Lieve Vrouw en aan de zalige Josemaría: ik zag de situatie wel in, maar ik weigerde het ergste te aanvaarden. Ik ging een kerk binnen en bad het prentje tot de zalige Josemaría en beloofde hem dat ik die gunst zou schrijven. Om 14 uur 30 belden ze mij op vanuit het ziekenhuis om te melden dat mijn moeder niets had. Verschillende dokters onderzochten de vlek, om geen vergissing te begaan, maar kwamen allemaal tot hetzelfde resultaat: het ging over een goedaardig gezwel. Ik legde de telefoon neer en begon te wenen uit dankbaarheid voor de zalige Josemaría, voor Onze Lieve Vrouw en voor Jezus. Nadien vertelde ik het goed nieuws aan iedereen.

Die vroegen mij of ik wel zeker was van wat ik zei. Drie dagen na de operatie belde de chirurg mijn broer en zijn vrouw en zei hun: "Ik ben een ongelovig iemand, maar als jullie in de mirakels geloofden, blijf dat maar doen want wat met jullie moeder is gebeurd, kan niets anders zijn: noch ik, noch iemand geloofde dat zij erdoor zou komen". Ik weet dat veel mensen voor mijn moeder hebben gebeden, maar ik zal altijd de zalige Josemaría blijven bedanken voor het mirakel dat hij voor mijn moeder heeft bekomen.

(E.D., Bologna, Italië, 9-8-1996)

ZIJ KON WORDEN GEOPEREERD

Ik voel me echt verplicht getuigenis af te leggen over wat ik meegemaakt heb met de genezing van mijn tante, een genade die God ons heeft verleend door de bemiddeling van de zalige Josemaría Escrivá. Inderdaad, sinds april 1995, leed mijn dierbare tante aan gebrek aan eetlust. De artsen van de streek verklaarden zich onbekwaam om haar te behandelen, maar we konden haar toch laten overbrengen naar een van de beste klinieken van de hoofdstad, waar elk nuttig resultaat van de klinische onderzoeken uitbleef. Na vier maanden hospitalisatie, dwongen ze de zieke terug naar haar stad te keren. Enkele maanden later, werden ze verplicht haar weer toe te laten omwille van haar kritische toestand. Toen ik haar bezocht, konden de tests nog steeds niet uitleggen wat er aan de hand was (overgeven, temperaturen boven de 39 graden, enz...) Ze zei me dat haar grootste leed was dat ze nog wat wilde leven om de kinderen op te voeden maar, als de wil van God zo was, dat ze aanvaardde te moeten sterven. Enkele dagen later, vonden de dokters een cyste in haar buik.

Bij het zien van haar toestand, dachten ze niet dat zij nog zou kunnen genezen en wilden de verantwoordelijkheid niet op zich nemen een vrouw in zo'n slechte toestand te opereren. Eindelijk brachten ze het op haar toch te opereren, maar dan steeg de koorts opnieuw met als gevolg dat de operatie moest uitblijven. Ik wilde dat ze leefde, maar haar toestand deed me het tegenovergestelde begrijpen. Daarom gaf ik haar het prentje van de zalige Josemaría Escrivá met de raad dikwijls tot hem te bidden met het oog op haar genezing.

Langs mijn kant, deed ik niets anders dan de zalige Josemaría te vragen dat hij zou tussenkomen voor haar leven. Het is dan dat de koorts haar verliet en dat ze kon worden geopereerd. Ik geloof dat het een gunst was van de zalige Josemaría.

(D.M.M., Kinshasa, Zaïre, 19-IV-1993)

ZE HEBBEN ZICH VERZOEND

Een bepaalde zomer kreeg ik het nieuws dat mijn nicht, een jonge moeder met drie kinderen van twee, vier en zes jaar, haar man en kinderen had verlaten en zich in een situatie bevond waarin haar terugkeer haast onmogelijk was geworden. Haar karakter was volledig veranderd en ze was heel vastbesloten de echtscheiding aan te vragen. We waren samen grootgebracht en voelden ons heel verenigd. Ik begon de zalige Josemaría te bidden voor haar en haar gezin, en heb niet opgehouden de afgelopen twee jaar. Vanaf het begin heb ik met haar gesproken en kwamen we overeen dat we elkaar zouden zien bij haar thuis. Hoewel ik een lange afstand had afgelegd om haar te zien, kwam zij niet opdagen op de afspraak.

Na verschillende pogingen om haar telefonisch te lokaliseren, liet ze me duidelijk verstaan dat ze onze hulp niet wenste en dat ze gelukkiger was met haar nieuw leven. Niets kon ik voor haar doen, behalve contact houden van tijd tot tijd, hopen en bidden dat het onmogelijke zou geschieden.

Hoewel ze soms het initiatief nam de kinderen op te bellen, begon de relatie met haar man stilaan slechter te worden.

In mei dit jaar, kreeg ik de gelegenheid om naar Rome te gaan en speciaal voor haar en voor haar man te bidden op het graf van de stichter van het Opus Dei. Bij mijn terugkeer kreeg ik als eerste nieuws dat mijn nicht terug naar huis was gekeerd en dat ze zich met haar man had verzoend. Ik ben ervan overtuigd dat haar verandering te danken is aan de macht van het gebed, en in het bijzonder aan de tussenkomst van de zalige Josemaría.

(M.M., Londen, Groot-Britannië, 20-8-1996)

HIJ HEEFT VOOR MIJ GEBEDEN

Ik zou op een bijzondere manier mijn dank willen uitbrengen aan de zalige Josemaría voor een buitengewone genade. Sinds jaren leed ik aan een zware huidziekte, een neurodermitis die vooral de handen en de armen aantastte. Vol vertrouwen bad ik drie novenen ter ere van de zalige Josemaría. Toen ik zag dat hij mij niet genas, vroeg ik dan maar de genade dat hij mij zou helpen om de wil van God te aanvaarden. Ondanks het feit dat ik niet meer aandrong, en dat ik me al had neergelegd bij het feit dat zalven noch gebeden iets aan mijn ziekte zouden veranderen en dat ik beslist had alles met geduld te dragen, bad ik iedere avond: "zalige Josemaría, bid voor mij". En hij heeft voor mij gebeden. Een maand geleden begon de ziekte te verdwijnen en sinds drie weken heb ik geen symptomen meer, waarvoor mijn dank van harte voor de zalige Josemaría. Ik zal blijven bidden voor zijn heiligverklaring en mij aan zijn voorspraak aanbevelen.

(B. von H., Haltern, Duitsland, 25-7-1996)

ZONDER SPOREN

Mijn vader is 83 jaar oud en woont in Penang, ongeveer 300 km ten noorden van Kuala Lumpur. In maart, kreeg hij wat een licht hartinfarct bleek te zijn. Hij bleef een halfuur verlamd, zonder het bewustzijn te verliezen. Hij gaf er weinig belang aan en wilde niet naar het ziekenhuis gaan, ook al hield hij er een blijvend hoofdpijn aan over. Twee dagen later, toen hij even ging zitten, zonder veel te bewegen begon hij te zweten. Mijn moeder riep mijn jongste broer en zijn vrouw, en ze belden een ziekenwagen op. De volgende dag, meldde de chirurg ons dat zijn toestand slecht was: ze hadden hem verschillende bloedtransfusies moeten geven. Vanaf het ogenblik dat ik de ernst van zijn toestand door had, begon ik het gebed van het prentje van de zalige Josemaría te bidden. Gedurende enkele dagen kon mijn vader niet lopen. Toen ik hem opnieuw bezocht, een tijdje later, konden wij al een wandeling maken in het ziekenhuis. Toch bleef hij een beetje verward en kon hij zich niet duidelijk uitdrukken, door de geheugenstoornis waaraan hij had geleden. Om het kort te houden, de gunsten die we door de zalige Josemaría hebben gekregen, zouden samengevat kunnen worden als volgt: hij is in korte tijd hersteld, zonder ingreep, van de zweren waar hij — zonder het te weten — al jaren aan leed; hij overleefde zijn ziekte van vorige maand niettegenstaande de slechte toestand van zijn bloed; hij werd genezen — zonder er sporen aan over te houden, volgens de chirurg — van de hepatitische levercirrose die hij al bijna 20 jaar had. De genezing van mijn vader is door de voorspraak de zalige Josemaría Escrivá gebeurd, tot wie ik al lang aan het bidden was voor zijn gezondheid.

(T.P., Indonesië, 6-4-1996)

De originelen van deze brieven, met naam en adres van de schrijvers, worden bewaard in het Archief van de Postulator van de zaligverklaringszaak.

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis van de devotie tot de zalige Josemaría Escrivá, op wiens voorspraak steeds meer mensen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

DE WEG. « Mgr. Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen DE WEG vormen gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...). » (L'Osservatore Romano 24-3-1950). Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien 319 uitgaven in 42 talen, in totaal 4.114.853 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1989; f. 22.50 / BF 435 (ingenaaid), f. 30.00 / BF 550 (gebonden).

DE HEILIGE ROZENKRANS. Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien 116 uitgaven in 22 talen, in totaal 677.633 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986; f. 9.00 / BF 180.

GESPREKKEN MET MGR ESCRIVÁ. Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 54 uitgaven in 9 talen, in totaal 329.490 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990; f. 27.50 / BF 495.

ALS CHRISTUS NU LANGS KOMT. Het boek bevat 18 homilieën over de belangrijkste liturgische tijden en feesten, met theologische diepgang, maar ook duidelijk, eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding van Mgr. del Portillo, eerste Prelaat van het Opus Dei. De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe 84 uitgaven in 13 talen, in totaal 463.841 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978; f. 24.50 / BF 440.

VRIENDEN VAN GOD. Weer zijn 18 homilieën in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God. Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Inleiding van Mgr. del Portillo. Tot nu toe 71 uitgaven in 12 talen, in totaal 378.767 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1994; f. 35.00 / BF 637.

DE LIEFDE TOT DE KERK. Verzameling van drie homilieën over de bovennatuurlijke zending van de Kerk, het priesterschap en de trouw van de christen aan de Bruid van Christus. De 13 uitgaven in 8 talen zorgden voor 410.55 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1994; f. 16.00 / BF 290.

DE KRUISWEG. Postuum werk van Mgr. Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. Eerste editie 1981. Tot nu toe 67 uitgaven in 16 talen, in totaal 378.559 exemplaren. Tweede Nederlandstalige editie, 1991; f. 18.00 / BF 350.

DE VOOR. Postuum werk. « Zoals De Weg (...) is De Voor vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder » (uit het voorwoord van Mgr. del Portillo). Eerste editie in 1986. Tot nu toe 63 uitgaven in 18 talen, in totaal 419.298 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990; f. 27.50 / BF 500 (ingenaaid), f. 35.00 / BF 650 (gebonden).

FORJA. Het laatste gepubliceerde postume werk, Forja (De Smidse), « is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangens doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr. Escrivá » (uit het voorwoord van Mgr. del Portillo). Eerste editie in 1987. Tot nu toe 38 uitgaven in 10 talen, in totaal 367.955 exemplaren.

LA ABADESA DE LAS HUELGAS. Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie vanuit de oorspronkelijke bronnen en stukken over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke jurisdictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat. De eerste editie is van 1944, de tweede van 1974, de derde van 1988.